

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.287 van 4 november 1999
in de zaak A. 52.913/VII-19.306.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. NUYENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Ivoriaanse nationaliteit, op 15 juli 1993 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 10 mei 1993 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 6 november
1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de laatste memorie van de
verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 13 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat XXX, van Ivoriaanse nationaliteit, op 9 mei 1992 in België aankomt en op 15 mei 1992 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aanvraagt; dat deze aanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 maart 1993 als volgt wordt verworpen :

"Hij verklaart dat hij en zijn familie problemen ondervonden hebben sinds 1985, jaar waarin zijn vader, M. G., als volksvertegenwoordiger van de eenheidspartij PDCI door president HOUPHOUET-BOIGNY van de politieke scene zou zijn verwijderd. Betrokkene, die tot dan aan de militaire school (EMPT)studeerde, werd er -volgens hem met een voorwendsel- weggezonden en het bleek voor hem sindsdien onmogelijk om zich nog aan een ander lyceum in te schrijven. Werk kon hij alleen vinden onder een andere naam, en vanaf het moment dat zijn ware identiteit ontdekt werd, volgde zijn verwijdering.

In 1990 werden de oppositiepartijen gelegaliseerd in (de) Ivoorkust en betrokkene werd lid van FPI (Front Populaire Ivoirien), vooral uit verlangen naar meer democratie en rechtvaardigheid.

Zijn engagement voor de partij bestond uit het verzamelen van informatie over de regeringspartij PDCI en het beschermen van FPI-sleutelfiguren op partijbijeenkomsten en demonstraties.

Zo nam hij op 18 februari 1992 deel aan een grote manifestatie op het 'Plateau', administratief centrum van Abidjan, waarbij hij, zoals vele anderen, werd gearresteerd. Hij werd op het 'Commissariat d'Agban' opgesloten, waar hij bleef tot zijn ontsnapping op 7 mei 1992, terwijl de anderen vroeger werden vrijgelaten en zonder dat er hem ooit enige uitleg over werd verschaft. Hij werd daarbij niet slecht behandeld.

Op 7 mei 1992 zou een officier, genaamd T., die hem als oudleerling van de EMPT zou hebben herkend, hem dan helpen ontsnappen, waarbij het hoofd zelf van het Commissariaat zijn actieve medewerking zou hebben verleend. Betrokkene heeft dan op 8 mei 1992 het land per vliegtuig verlaten met het paspoort van zijn neef B. G., dat hij onmiddellijk na zijn aankomst te Zaventem zou hebben teruggestuurd.

De verklaringen van betrokkene missen geloofwaardigheid. Hij geeft op geen enkel moment, ook niet na uitdrukkelijke vraag, uitleg over de redenen waarom zijn vader als volksvertegenwoordiger bij de president in ongenade gevallen zou zijn. Blijkens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt was er niets bekend over een in 1985 geschorst parlamentslid met de naam G.. Als enig bewijsstuk voor zijn beweringen legt betrokkene een zeer vage brief voor van een vriend, waarbij de afzender van de enveloppe is gescheurd en de echtheid niet is na te gaan. Merkwaardig is hierbij dat hij het op de Dienst Vreemdelingenzaken over A. G. heeft terwijl hij (het) zowel in zijn vragenlijst als in zijn verhoor op het Commissariaat-generaal over Martin GROGUHE heeft. Verder blijft de vraag open of het op 7 mei 1992 om een ontsnapping ging, dan wel om een vrijlating, daar betrokkene immers zelf verklaart te zijn bevrijd met actieve medewerking van de postchef van de gendarmerie zelf.

Uit de beschikbare informatie blijkt verder nog dat op 31 juli 1992 een arrestatiewet werd afgekondigd in (de) Ivoorkust, waarbij alle personen die nog gevangen zaten ten gevolge van de manifestaties in februari en maart 1992 te Abidjan, werden vrijgelaten. Sindsdien is er nergens nog een aanwijzing te vinden over verdere repressie en blijkt er zich langzaamaan een democratiseringsproces voor te doen, zodat de vrees die betrokkene inroept niet meer door een objectieve toestand wordt gerechtvaardigd.

Betrokkene kan bovendien op geen enkele wijze zijn eigen identiteit bewijzen, noch die van zijn vader, noch zijn lidmaatschap van het FPI, noch de vroegere functie van zijn vader, noch diens schorsing van de politieke scene, noch tenslotte

zijn persoonlijke band met een ex-PDCI-volksvertegenwoordiger.

Om al deze redenen kan uit het bovenstaande niet worden besloten dat betrokkene zijn land verliet uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch dat hij er uit een gegronde vrees niet naar zou kunnen terugkeren.";

dat verzoeker tegen deze beslissing op 1 april 1993 beroep aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 10 mei 1993; dat dezelfde dag de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie de bestreden beslissing neemt, waarbij het beroep ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd; dat deze beslissing op volgende redengeving steunt :

"Overwegende dat betrokkene stelt dat hij moeilijkheden ondervond sinds zijn vader, volksvertegenwoordiger van de Parti Démocratique de Côte d'Ivoire (PDCI), in 1980 uitgesloten werd van deze functie door president HOUPHOUET-BOIGNY. Van 1980 tot 1985 studeerde hij aan de militaire school, maar werd uiteindelijk verwijderd omwille van een gebrek aan discipline. Volgens hem echter omwille van de politieke situatie van zijn vader;

Overwegende dat de betrokkene stelt dat hij in 1990 werknemer werd van de 'Front Populaire Ivoirien' (FPI). Zijn taak bestond erin deel te nemen aan bijeenkomsten van andere partijen en informatie te verzamelen over deze partijen. Op 18 februari 1992 nam hij deel aan een grote betoging van de oppositie, werd gearresteerd en ontsnapte op 7 mei 1992 van het 'Commissariat d'Agban';

Overwegende dat betrokkene weliswaar bewijst dat zijn vader volksvertegenwoordiger was, maar geenszins bewijst dat hij medewerker was van de FPI. Daarenboven vaardigde President HOUPHOUET-BOIGNY in juli 1992 een amnestie uit voor de deelnemers aan de betoging van februari 1992 en werden de veroordeelden vrijgelaten. De verkozenen van de FPI namen daarenboven hun plaats in (,) in het parlement en nemen deel aan het beleid van het land (Jeune Afrique N° 1685, 22 tot 28 april 1993, 26);

Overwegende dat de betrokkene niet aantoont dat hij zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras,

godsdiensd, nationaliteit, het behoren tot een
bepaalde sociale groep of zijn politieke
overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2
van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel doet gelden dat artikel 57/16, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd geschonden, doordat de oproeping voor de hoorzitting van de Vaste Beroepscommissie niet bij ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, doch enkel bij gewone post werd verstuurd;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de oproepingsbrieven overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 oktober 1990 per drager tegen ontvangstbewijs werden verzonden.

2.1.3. Overwegende dat het middel naar luid waarvan, de vreemdeling niet regelmatig werd opgeroepen voor de Vaste Beroepscommissie niet voor het eerst kan worden aangevoerd tot staving van het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van dit rechtscollege; dat verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, voor de Vaste Beroepscommissie is verschenen zonder enig voorbehoud te maken; dat hoewel hij in de mogelijkheid verkeerde te doen gelden dat hij niet regelmatig werd opgeroepen, hij nagelaten heeft dit te doen; dat het eerste middel derhalve niet ontvankelijk is;

2.2.1 Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht doordat, eerste onderdeel, werd overwogen, dat president HOUPHOUET-BOIGNY in juli 1992 een amnestie uitvaardigde voor de deelnemers aan de betoging van februari 1992, terwijl uit de officiële informatie, die reeds ten tijde van de aangevochten beslissing voorhanden was, blijkt dat er een nieuwe wet was

aangenomen waardoor iedereen die oproept tot, of leiding geeft aan een bijeenkomst die uitloopt op geweld kan worden vervolgd en tot twintig jaar gevangenis kan worden veroordeeld ongeacht of hij persoonlijk verantwoordelijk is voor het aanzetten tot geweld of zelf geweld heeft gebruikt, dat deze nieuwe wet onder andere wordt gebruikt om gewetensgevangenen die vroeger naar aanleiding van de amnestiewet waren vrijgelaten, opnieuw te kunnen arresteren; dat zijn broer, Mathias GROGUHE, na de amnestiewet om politieke redenen werd gearresteerd, wat ten tijde van het verhoor, aan de Vaste Beroepscommissie werd meegedeeld en tevens bleek uit een schrijven van 18 oktober 1992 van IDRISS, -een vriend van verzoeker-, welk schrijven zich in het dossier bevond, maar met dit feit werd geenszins rekening gehouden, niettegenstaande dit een uitermate belangrijk element was; dat bovendien ook nog na de amnestie leden van FPI, zoals XXX, in België werden erkend, en doordat tweede onderdeel werd overwogen dat de verkozenen van het FPI hun plaats in het parlement hebben ingenomen en aan het beleid van het land deelnemen, terwijl uit de informatie waarnaar de Vaste Beroepscommissie verwijst, blijkt dat de leden van FPI weliswaar deel uitmaken van de regering, maar zulks geenszins enige garantie betekent voor de niet-vervolgving van FPI-leden, dat FPI niet effectief aan het beleid van het land deelneemt en de oppositie sedert de arrestaties van februari 1992 in feite "schittert door zijn (haar) afwezigheid" zodat het zelfs lijkt dat de Ivoorkust het eenpartijstelsel heeft teruggevonden;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Raad van State enkel over de rechtmatigheid van de hem voorgelegde uitspraak kan oordelen, dat de Vaste Beroepscommissie op onaantastbare wijze de feitelijke toedracht van de zaak en de waarde van de bewijsstukken beoordeelt, en dat zij in casu heeft geoordeeld dat verzoeker het

bewijs niet leverde dat hij een medewerker van het FPI was;

2.2.2.1. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, verzoeker niet betwist dat de deelnemers aan de grote betoging van 18 februari 1992 amnestie kregen, maar doet gelden dat de Vaste Beroepscommissie is voorbijgegaan aan een nieuwe wet, met name "la Loi n° 92-464 portant répression de certaines formes de violence", die tegelijkertijd met de amnestiewet werd aangenomen en waardoor iedereen die oproept tot of leiding geeft aan een bijeenkomst die uitloopt op geweld kan worden vervolgd en tot twintig jaar gevangenisstraf kan worden veroordeeld; dat niet blijkt dat verzoeker de aandacht van de Vaste Beroepscommissie op deze nieuwe wet heeft gevestigd; dat hij van deze wet kennelijk voor het eerst voor de Raad van State gewag maakt en dit hoewel de afwijzingsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deels op de amnestiewet van 29 juli 1992 was gesteund; dat bovendien uit de door verzoeker voorgelegde nieuwsbrief van 7 mei 1993 van Amnesty International blijkt dat "la loi n° 92-464 van 31 juli 1992", geen terugwerkende kracht had, maar voor het eerst na een op 10 april 1993 door de FESCI (de Fédération estudiantine scolaire de (la) Côte d'Ivoire) georganiseerde meeting werd toegepast; dat de feiten waarvoor verzoeker was gearresteerd niet onder de nieuwe wet vielen, daar voor deze feiten een amnestiewet werd afgekondigd, zodat de wet nr. 92-464 niet dienstig door hem wordt ingeroepen; dat in zoverre wordt aangevoerd dat geen rekening werd gehouden met de arrestatie van zijn broer, het onderdeel samenvalt met het derde middel en daar wordt besproken; dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling geschiedt na een individueel onderzoek van alle door de aanvrager ingeroepen feiten en elementen; dat zelfs indien een lid van het FPI (Front Populaire

Ivorien) ten tijde van de bestreden beslissing als vluchteling zou zijn erkend, de uitspraak van de Vaste Beroepscommissie daarom alleen nog niet onwettig zou zijn, te meer daar verzoeker er voor dit rechtscollege niet in was geslaagd aan te tonen dat hijzelf een medewerker van het FPI was, wat tevoren reeds door de Commissaris-generaal ernstig in twijfel werd getrokken; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

2.2.2.2. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, de Vaste Beroepscommissie zich steunde op de informatie vervat in een artikel in "JEUNE AFRIQUE" van 22-28 april 1993 met als opschrift "Côte d'Ivoire : le retour du parti unique"; dat uit deze publicatie, die dateert van een paar weken vóór de bestreden beslissing, de Vaste Beroepscommissie terecht heeft afgeleid dat de verkozenen van het Front Populaire Ivoirien (FPI) opnieuw hun plaats in het parlement hadden ingenomen en aan het beleid van het land deelnamen; dat het artikel in "JEUNE AFRIQUE" op een zekere toenadering tussen de machthebbers en de oppositie wijst, waaronder het FPI, en geen melding maakt van vervolging ten laste van leden van het FPI; dat niet blijkt dat de Vaste Beroepscommissie de informatie vervat in deze publicatie heeft verdraaid of er verkeerde conclusies heeft uitgetrokken; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel doet gelden dat de bestreden beslissing niet afdoende met redenen is omkleed, doordat niet wordt geantwoord op enkele belangrijke elementen die door hem werden aangehaald, dat hij aanvoerde dat de situatie zelfs na de amnestie geenszins was verbeterd en hij hiertoe aanhaalde dat er zich opnieuw politieke onlusten in de Ivoorkust hadden voorgedaan, dat hij bovendien voorhield dat zijn broer M. G., na de amnestie om politieke redenen was gearresteerd en hiertoe een brief uit de Ivoorkust was neergelegd, dat

de Vaste Beroepscommissie dit bewijsstuk zonder meer naast zich neerlegde zonder enige reden te vermelden waarom met dit document geen rekening werd gehouden;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vereiste tot motivering tot doel heeft belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom hem het statuut van vluchteling niet wordt toegekend, dat de commissie haar beslissing voldoende heeft gemotiveerd, daar ze geen enkele twijfel laat bestaan over de gronden tot afwijzing van het verzoek, en dat de motiveringsplicht niet meebrengt dat alle stukken van het dossier in de bestreden beslissing moeten worden besproken;

2.3.3. Overwegende dat volgens de Commissaris-generaal verzoekers vrees niet meer door een objectieve toestand gerechtvaardigd was, aangezien er na de amnestiewet nergens nog aanwijzingen over een verdere repressie te vinden waren en er zich langzaamaan in de Ivoorkust een democratiseringsproces bleek voor te doen; dat verzoeker in de beroepsakte weliswaar deed gelden "dat de toestand in (de) Ivoorkust nog niet dermate was verbeterd dat hij zonder levensgevaar naar zijn land kan terugkeren", maar naliet zijn bewering toe te lichten of te staven; dat door te wijzen op de amnestie, die voor de deelnemers aan de grote betoging van 18 februari 1992 was uitgevaardigd, en op het feit dat de verkozenen van het FPI hun plaats in het parlement innamen en aan het beleid van het land deelnamen, de Vaste Beroepscommissie genoegzaam heeft aangegeven dat de situatie van verzoeker, die lid van het FPI beweerde te zijn, en wegens zijn deelname aan de betoging van 18 februari 1992 zou zijn gearresteerd, voldoende was verbeterd, om zonder vrees voor vervolging naar het land van herkomst te kunnen terugkeren; dat van de arrestatie van verzoekers broer M. enkel werd melding gemaakt in een brief van 18 oktober 1992 van een

zekere I.; dat aan dit schrijven door de Commissaris-generaal iedere bewijskracht werd ontzegd, omdat het ging om "een zeer vage brief (...) waarbij de afzender van de enveloppe is gescheurd en de echtheid niet na te gaan is"; dat uit geen enkel dossierstuk blijkt dat verzoeker zich voor de Vaste Beroepscommissie nog op de arrestatie van zijn broer of op de brief van zijn vriend I. heeft beroepen; dat bij ontstentenis hiervan de Vaste Beroepscommissie niet gehouden was nader op deze gegevens in te gaan; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel betoogt dat de rechten van verdediging werden geschonden, doordat de bestreden beslissing werd genomen zonder het antwoord van het FPI af te wachten en zelfs zonder hem meer tijd te verlenen om de gevraagde bewijzen te verzamelen, minstens een rappelschrijven aan het FPI te kunnen richten, dat hij doet gelden dat zijn raadsman een schrijven aan het FPI had gericht om bevestiging te verkrijgen van het feit dat hij informant bij het FPI was, maar dat er op het ogenblik van de hoorzitting van de Vaste Beroepscommissie nog geen antwoord was ontvangen, wat ter zitting werd meegedeeld, hetgeen uit het verslag van deze zitting zou blijken;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker over één jaar heeft beschikt om de bewijzen ter staving van zijn asielaanvraag aan te brengen;

2.4.3. Overwegende dat uit geen enkel dossierstuk, ook niet uit het verslag van de zitting, kan worden afgeleid dat door verzoeker werd gevraagd de behandeling van de zaak, in afwachting van het antwoord van het FPI op zijn brief, uit te stellen; dat van een brief aan het FPI overigens in het dossier geen spoor is terug te vinden; dat het verslag van de

zitting enkel melding maakt van de neerlegging van een brief van 28 april 1993 van Mr. KONATE; dat het middel ontleend aan de schending van de rechten van verdediging dan ook niet in aanmerking kan worden genomen; dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier november 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

D. MOONS.